

Arrest

nr. 78 371 van 29 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 21 december 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 november 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt :

“In uitvoering van artikel 51 § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring tot inschrijving, aangevraagd op 28/07/2011 door Z., H. geboren te SAKA, in 00.00.1965 van Nederlandse nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen.

Reden van de beslissing (2):

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie. Betrokkene deed een eerste aanvraag van verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen op 29/10/2010. Deze werd echter geweigerd met een bijlage 20 zonder bevel om het grondgebied te verlaten omdat de voorgelegde bestaansmiddelen onvoldoende bleken voor haar en haar twee kinderen. Betrokkene kreeg een maand de tijd om de gevraagde stukken aan haar dossier toe te voegen. Zij verkoos echter om in beroep te gaan tegen deze beslissing. Het beroep werd echter op 27/05/2011 verworpen. Hierop diende betrokkene de tweede, huidige aanvraag, van verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen in op basis van art. 40§4-2° van de wet van 15/12/1980. Volgende documenten werden ter staving voorgelegd: een document van de UWV (uitbetalende Nederlandse instantie) waaruit blijkt dat betrokkene reeds sinds 29.02.2005 een arbeidsongeschiktheidsuitkering ontvangt, een jaaropgave van 2010 met vermelding van het bedrag dat betrokkene ontving in 2010, een document van 16.07.2011 waaruit het huidige netto bedrag blijkt per maand, een verklaring van een Belgische familielid dd. 4.07.2011 waarin staat dat hij maandelijks een bedrag ter beschikking zal stellen, een rekeninguittreksel waaruit blijkt dat betrokkene 473€ kinderbijslag ontvangt per kwartaal en tenslotte het bewijs over een geldige ziekteverzekering te beschikken zowel voor de kinderen als voor mevrouw. Een nieuw element is ook dat betrokkene echtgenoot op 26.09.2011 op zijn beurt de aanvraag tot verblijf als familielid van een burger van de Unie heeft gedaan. Bij deze aanvraag staken dezelfde documenten met betrekking tot het inkomen van het gezin met toevoeging van een oud document van de uwv dd. 2.01.2011 waaruit blijkt dat mevrouw Zerrad toen 1006,56 € ontving als arbeidsongeschiktheidsuitkering.

Op basis van de voorgelegde documenten kan dus worden vastgesteld dat betrokkene wel degelijk over lange termijn arbeidsongeschikt is en vermoedelijk dit ook nog wel enige tijd in de toekomst zal zijn, de arbeidsongeschiktheidsuitkering heden 942,85 € bedraagt en betrokkene bijkomend beschikt over kinderbijslag twv 473 € per kwartaal. De bestaansmiddelen die een derde ter beschikking stelt kunnen overeenkomstig art 50, §2, 4° van het KB wel degelijk in aanmerking worden genomen voor zover ze daadwerkelijk ter beschikking zijn. De regelmatige ontvangst van de som van 300 € per maand van de derde wordt echter niet aangetoond, waardoor er geen rekening kan gehouden worden met dit bedrag. Zelfs indien we er zouden vanuit gaan dat dat bedrag wel degelijk ter beschikking is van betrokkene, quod non, moet worden vastgesteld dat de persoonlijke situatie van betrokkene en meerbepaald de gezinslast, te zwaar is om ervan te kunnen uitgaan dat zij met het geheel aan inkomsten kan voorzien in het levensonderhoud van alle gezinsleden (2 kinderen + echtgenoot).

De aanvraag van verklaring van inschrijving dient dus geweigerd te worden. Betrokkene toont niet aan over voldoende bestaansmiddelen te beschikken overeenkomstig art. 40, §4, eerste lid 2 en tweede lid van de wet van 15.12.1980."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en artikel 42bis, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) aan. Verder acht zij ook de materiële motiveringverplichting en het beginsel van de fair play geschonden. Het middel wordt uiteengezet als volgt :

"De beslissing is kennelijk onredelijk genomen.

Verzoekster is ten eerste slechts tijdelijk arbeidsongeschikt, zodat de beslissing voorbarig is (art. 42 bis §2).

Ten tweede beschikt verzoekster over de volgende inkomsten:

- 1. 12.000,00€ per jaar arbeidsongeschiktheidsuitkering*
- 2. 1.900,00€ kinderbijslag per jaar*
- 3. 3.600,00€ steun per jaar van de heer K.L.*

Deze inkomsten zijn voldoende om te voorzien in haar onderhoud. Zij verblijft sedert oktober 2010 in België en is er in geslaagd al haar facturen te betalen en in het onderhoud te voorzien van haar gezin.

Tot slot gaat dhr. N.E.A. ook werken eens hij zijn attest van immatriculatie heeft. Het feit dat de aanvraag overhaast is afgewezen zonder de termijn van 6 maanden af te wachten is een schending van het beginsel van de fair play. Door de administratieve rompslomp in Antwerpen had de echtgenoot E.A. slechts zijn bijlage 19ter ontvangen, maar niet zijn attest van immatriculatie. Verwerende partij heeft

bewust de aanvraag snel afgewezen opdat de echtgenoot van verzoeker geen inkomen zou kunnen verwerven."

2.2. De bestreden beslissing omhelst de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Er valt derhalve niet in te zien op welke wijze de schending van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet dienstig kan worden aangevoerd, nu deze bepaling betrekking heeft op de beëindiging van een bestaand verblijfsrecht, waarover verzoekster niet beschikt.

2.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

2.3. Artikel 40, § 4, 2° van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen, zoals van toepassing op de thans bestreden beslissing, luidt als volgt :

"Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

(...)

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;"

2.4. Op 28 juli 2011 diende verzoekster een aanvraag in van een verklaring van inschrijving, als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Zij legde daarbij de volgende documenten voor: een document van de Nederlandse UWV waaruit blijkt dat verzoekster een WAO-uitkering ontvangt van 1.128€ bruto, een "jaaropgaaf 2010 " en een "specificatie arbeidsongeschiktheidsuitkering" waaruit blijkt dat de netto maanduitkering 942,85€ bedraagt, van dezelfde instantie, een verklaring van de heer K.L., die stelt maandelijks een bedrag van 300€ te zullen gaan storten op de rekening van verzoekster, en verklaringen met betrekking tot het lidmaatschap van het ziekenfonds.

2.5. Uit de bestreden beslissing blijkt onmiskenbaar dat de documenten die verzoekster heeft voorgelegd werden beoordeeld. Verzoekster ontkent dit niet, maar verwijt de verwerende partij hierin kennelijk onredelijk te zijn geweest.

Zij stelt in eerste instantie dat zij slechts tijdelijk arbeidsongeschikt is, terwijl de verwerende partij van oordeel is dat dit voor lange termijn is. De blote bewering van verzoekster vindt op geen enkele wijze steun in het administratief dossier, terwijl uit datzelfde dossier –en meer in het bijzonder uit de brief van de UWV van 21 oktober 2010- blijkt dat verzoekster reeds sedert 29 februari 2005 een uitkering ontvangt, die is gebaseerd op een arbeidsongeschiktheid van 80 tot 100%. Nu verzoekster geen enkel gegeven bijbrengt waaruit zou blijken dat er inmiddels een wijziging van haar situatie is, voor wat betreft, haar arbeidsongeschiktheid, is het verre van onredelijk te noemen dat de verwerende partij van oordeel is dat zij over lange termijn arbeidsongeschikt is en dit vermoedelijk ook nog wel enige tijd in de toekomst zo zal zijn.

Voorts is verzoekster het niet eens met de verwerende partij waar die stelt dat de gezinslast te zwaar is om ervan te kunnen uitgaan dat zij kan voorzien in het levensonderhoud van alle gezinsleden, zijnde 2 kinderen en een echtgenoot. Zij maakt opnieuw de optelsom, doch gaat er volledig aan voorbij dat, wat het bedrag betreft dat zou worden ter beschikking gesteld door de heer K.L., de verwerende partij reeds in de bestreden beslissing heeft geoordeeld dat met dit bedrag geen rekening kan worden gehouden omdat de regelmatige ontvangst van de som van 300€ per maand niet wordt aangetoond. Verzoekster betwist dit motief niet, zodat zij zich niet op het bedrag van 3.600€ per jaar kan beroepen teneinde haar standpunt aannemelijk te maken. Waar zij betoogt dat de inkomsten wel voldoende zijn, nu zij sedert oktober 2010 in België verblijft en erin is geslaagd al haar facturen te betalen én te voorzien in het onderhoud van haar gezin, dient andermaal te worden vastgesteld dat het gaat om een blote bewering die op geen enkele wijze hard wordt gemaakt, en die derhalve niet volstaat om aan te tonen dat in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd geoordeeld dat verzoekster, rekening houdend met de in de bestreden beslissing opgesomde bedragen –die hun grondslag vinden in het administratief

dossier - in het licht van haar gezinssituatie, niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Voor zover zij het argument dat haar echtgenoot zal gaan werken van zodra hij over zijn A.I. beschikt wil betrekken bij de voormelde grief, toont zij met deze intentie niet aan dat zij weldra over meer inkomsten zal beschikken.

2.6. Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen. Door op een ongefundeerde wijze te stellen dat de verwerende partij bewust de aanvraag snel heeft afgewezen opdat de echtgenoot van verzoeker geen inkomen zou kunnen verwerven, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat dit niet het geval geweest is bij het nemen van de bestreden beslissing. Ten slotte, waar zij alludeert op een wachttijd van 6 maanden binnen dewelke de beslissing niet zou mogen worden genomen, maar zij maakt geenszins aannemelijk welke bepaling of welk beginsel zij hiermee geschonden acht.

2.7. Uit het geen voorafgaat blijkt dat het enig middel niet gegrond is.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, alleen al om die reden samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. A. DENYS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DENYS

A. WIJNANTS